

A MAGYARORSZÁG NEVŰ „ÁLLAM” ALAPTÖRVÉNYÉNEK ÉRVÉNYTELENSÉGE

ÉS ENNEK KÖVETKEZMÉNYEI

A sajtóban 2011-től napjainkig megjelent, alkotmányjogászok által a Magyarország Alaptörvénye nevű jogszabály érvénytelensége kapcsán tett nyilatkozatok, valamint az általuk írt cikkek és tanulmányok, illetve az Alaptörvényt illetően az álláspontjukat a közösségi médiában, valamint önszerveződés útján létrejött csoportokban kifejtő személyek írásai nyilvánvalóvá teszik, hogy az Alaptörvény érvénytelen, és hogy az Alaptörvény érvénytelensége folytán az országban 2012. január 1. óta alkotmányos válság van.

Ez, az Alkotmányos Magyarország nevű társadalmi önszerveződés Ideiglenes Döntéshozó Testületének egyes tagjai által jegyzett jogi állásfoglalás abban különbözik az Alaptörvény érvénytelenségének tárgyában a különböző fősodratú médiumokban és jogi szakfolyóiratokban megjelent, jogászok és politológusok tollából származó írásoktól, hogy míg ezeknek a cikkeknek és tanulmányoknak a szerzői – akár azért, mert pontosan tisztában vannak azzal, hogy milyen rendkívül nagy horderejű következményei vannak annak, ha egy állam alkotmánya vagy alaptörvénye érvénytelen, és félve az esetleges retorzióktól vagy az általuk élvezett előnyök elvesztésétől, inkább hallgatnak arról, hogy mi következik az általuk leírtakból, akár azért, mert nem gondolták végig, hogy egy jogszabály érvénytelensége mindig valamilyen következménnyel is jár – többnyire csak az Alaptörvény érvénytelenségének bizonyítására szorítkoznak, addig ez a jogi állásfoglalás részletesen ismerteti az Alaptörvény érvénytelenségének a következményeit is, mert az igazság feltárása, kimondása, a szakmai éthosz követése minden ember legalapvetőbb kötelessége, és a magyar társadalomnak értesülnie kell arról, a XXI: századi történelemben párját ritkító jogalkotási visszaélésről, amelynek - tudtán kívül - elszenvédője volt, de amely éppen ezért magában hordozza annak a lehetőségét is, hogy a magyar társadalom végre a saját kezébe vegye a sorsa alakítását.

A jelen jogi állásfoglalást jegyző munkacsoport tagjai tisztában vannak azzal, hogy a valóban a magyar társadalom tagjainak érdekeit szolgáló, végleges magyar alkotmány megalkotása és elfogadása csak a nemzeti hagyományok és a XX. századi történelmi események figyelembevételével, valamint széles körű társadalmi egyeztetést és népszavazást követően valósulhat meg. Az 1989. évi ideiglenes alkotmányhoz való átmeneti visszatérés csupán ennek a folyamatnak az első, szükségszerű lépéseként, vagyis pusztán egy eszközként szolgálhat a nagyobb cél, azaz a valóban a magyar társadalom tagjainak érdekeit szolgáló, végleges magyar alkotmány megalkotása és elfogadása elérése érdekében.

Az Alaptörvény érvénytelenségének leglényegesebb, a közvélemény elől elhallgatott, ámde nyilvánvaló következménye az, hogy az Alaptörvény érvénytelensége folytán a Magyar Köztársaság helyett az országgyűlési képviselők által létrehozni szándékozt, az ország földrajzi nevével azonos nevű, új jogi entitás, a Magyarország nevű állam nem jött létre, és így mi, ennek az országnak a lakói 2012. január 1. óta egy jogilag nemlétező államhatalomnak alávetetten élünk. (Figyelem! Az ország és az állam szavak – bár a köznyelvben időnként szinonimákként használatosak – két különböző fogalmat jelölnek: míg országon egy körülhatárolt földterület és/vagy annak lakossága értendő, addig az állam szó a társadalom közügyeinek intézésére rendelt, közérdekből eljáró, a

hatalmat legitim és formalizált módon gyakorló szervezetrendszer jelöli. Hogy csak egy példát említsünk, amely rávilágít a két fogalom közti különbségre: Franciaországban jelenleg az V. köztársaság állama működik az ország területén, és gyakorolja a közhatalmat az ország lakói felett.)

Egy állam legmagasabb szintű jogi normája érvénytelenségének azonban az is a folyamánya, hogy - tekintettel arra, hogy egy érvénytelen jogszabályon alapuló fiktív jogi entitás nem bírhat joghatósággal senki és semmi felett - azok az intézmények és személyek, amelyek, illetve akik ennek az ál-államnak a nevében eljárnak, nem rendelkeznek eljárási jogosultsággal, mert csak egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM részei. Figyelemmel arra, hogy egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM nevében eljáró kinevezettek és egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM alkalmazottai nem gyakorolhatnak közhatalmat az ország lakói felett, és így az általuk hozott jogi aktusok is érvénytelenek, ezért az előttük folyamatban lévő jogi eljárásokat az alkotmányos válság megszűnéséig fel kell függeszteni.

Amennyiben pedig valaki úgy gyakorol közhatalmat, hogy tisztában van azzal, hogy eljárása törvénytelen, mert csak egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM tagja vagy annak nevében jár el (pl. a jelen jogi állásfoglalás kézhezvételét követően, az abban foglaltak érdemi megcáfolása nélkül folytatja a törvénytelen közhatalom-gyakorlást, úgymint jogalkotás, határozat- és ítélelhozatal, közokiratok kiállítás stb. a magát a Magyarország nevű államnak tituláltató SZERVEZETT MAGÁNHATALOM nevében), úgy bűncselekményt követ el (pl. hivatali visszaélés, közokirat-hamisítás, csalás), és a büntetőjogi felelősség mellett anyagi felelősséggel is tartozik az általa ezzel másoknak okozott károkért.

I. Az Alaptörvény érvénytelensége és ennek legfontosabb következményei

Az Országgyűlés által elfogadott és 2012. január 1-jén hatályba léptetett Alaptörvény számos okból érvénytelen, vagyis ez egy nemlétező, joghatás kiváltására alkalmatlan jogszabály. Az Alaptörvény érvénytelenségének okai: 1. a legitimitás hiánya, 2. a legalitás hiánya, és ezeken belül: nemzetközi jogba ütközés, közjogi érvénytelenség, alkotmányellenes tartalom. Ezeknek az okoknak a bármelyike, önállóan is elégséges az érvénytelenség bekövetkeztéhez, az Alaptörvény azonban a felsorolt hibák mindegyikében szenved. (Az érvénytelenséget alátámasztó jogszabályi hivatkozások, a magyarázatok és jogászai vélemények, illetőleg azok elérhetőségei a jelen jogi állásfoglalás részét képező, az Alaptörvény érvénytelenségének okait részletesen taglaló III. pontban találhatóak. A jelen jogi állásfoglalás dr. Chronowski Nóra, dr. Drinóczi Tímea, dr. Fleck Zoltán, dr. Gadó Gábor, dr. Halmai Gábor, dr. Hegyi Szabolcs, dr. Juhász Gábor, dr. Kis János, dr. Kolláth György, dr. Körtvélyesi Zsolt, dr. Majtényi Balázs, dr. Petrétei József, dr. Tóth Gábor Attila, dr. Sólyom László, dr. Szüdi János, dr. Varga Zs. András, dr. Vörös Imre és dr. Zeller Judit alkotmányjogászok, illetve egyéb jogterületeket művelő szakértők tanulmányai, cikkei és nyilatkozatai, valamint az álláspontjukat az alkotmányosság témakörében a közösségi médiában kifejtő személyek írásai és nyilatkozatai alapján készült. A jelen írás végén idézett tanulmányok, cikkek és nyilatkozatok e dokumentum mellékleteit képezik, azok elektronikus elérhetősége a szöveg végén szerepel. Arról, hogy az Alaptörvény egyes rendelkezéseinek a tartalma mennyire ellentétes a jogállamiság és az alapjogvédelem követelményeivel, már számos tanulmány napvilágot látott, a jelen állásfoglalásban is idézett, a Fundamentum című jogi folyóirat 2011/1. számában, „Vélemény Magyarország Alaptörvényéről” címmel megjelent, dr. Fleck Zoltán, dr.

Gadó Gábor, dr. Halmai Gábor, dr. Hegyi Szabolcs, dr. Juhász Gábor, dr. Kis János, dr. Körtvélyesi Zsolt, dr. Majtényi Balázs, dr. Tóth Gábor Attila alkotmányjogászokból, illetve egyéb jogterületeket művelő szakértőkből álló munkacsoport által jegyzett, a jelen dokumentum mellékletét képező tanulmány is erről szól.

Az Alaptörvény - amelynek megalkotása és elfogadása rendkívül éles szakmai és politikai vitákat váltott ki – öndefiníciója szerint a legmagasabb szintű jogi norma, amely az állam önmeghatározását, az állam felépítésével és működésével kapcsolatos, valamint az állam és polgárai viszonyát kialakító legfontosabb szabályokat tartalmazza. Egy alkotmányozási folyamat azonban egy, a nemzetközi jogi normáknak megfelelő jogállamban csak akkor tekinthető jogszerűnek, ha megfelel mind a legitimitás, mind a legalitás követelményeinek, vagyis a jogfolytonosság elvének (jogfolytonosság = legalitás+legitimitás). A jogfolytonosság azt az elvet jelenti, hogy a régi helyébe lépő új alkotmányos rend közjogilag csak akkor jogszerű, ha törvényesen származik a korábbi alkotmányos rendből. A jogfolytonosság lényege, hogy az alkotmányos berendezkedést meghatározó jogszabályok megalkotása, változtatása és eltörlése csak a korábbi alkotmány szabályai szerint eszközölhető. Ha egy új politikai rendszer megalkotására törvénysértő módon és érvénytelen alapító okirattal kerül sor, a jogfolytonosság megszakad, és a „törvénysértés jogot nem alapít” elve alapján nem történik jogutódlás, mert a „jogelőd” állam valójában nem szűnt meg, a „jogutód” állam pedig csak egy fiktív képződmény, valójában csak egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM.

A 2010-ben az országgyűlési választásokat megnyerő FIDESZ-KDNP pártszövetség hatalomra kerülése óta kifejezetten arra törekedett, hogy mind a törvényhozásban, a végrehajtásban és az igazságszolgáltatásban, mind a gazdasági életben, mind a pénzügyi és egyéb felügyeleti szervezetekben, mind a média, az államigazgatás, az önkormányzatok, az oktatás, a kultúra, a sport intézményeiben, valamint a civil szféra felett is kizárólagosan gyakorolja a hatalmat. Az Alaptörvény és a sarkalatos törvények megszavazásával az országgyűlési képviselők cselekményei a törekvések állapotát túlhaladták, az államcsíny bekövetkezte ténnyé vált. (Lásd a HVG 2012. március 07-i elektronikus lapszámában Vörös Imre volt alkotmánybíró „Alkotmányellenes puccsal élnek Orbánék?” címmel, továbbá a HVG 2012. március 08-i elektronikus lapszámában „Államcsínytevők?” címmel megjelent cikkeit, valamint a Vasárnapi Hírek 2012. november 25.-i elektronikus lapszámában, „Eltemetett demokrácia – Vörös Imre volt alkotmánybíró szerint államcsíny történt” címmel megjelent, Vörös Imre volt alkotmánybíróval készített interjú szövegét.)

Egy államcsínnyel létrehozott SZERVEZETT MAGÁNHATALOM azonban nem alkothat és nem működtethet jog- és intézményrendszert, egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOMNAK nincsenek állampolgárai, és egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM nem rendelkezik joghatósággal semmilyen jogalany felett.

Ez, az országgyűlési képviselők által létrehozott SZERVEZETT MAGÁNHATALOM csak amiatt tud működni, mert a hatalmat gyakorlók megtévesztették az ország lakosságát, amelynek többsége – információ híján – elhiszi nekik, hogy ez a jogilag nemlétező képződmény az új, jogfolytonos magyar állam. Az ország lakosságának többsége azért nincs tisztában azzal, hogy ez a fiktív, törvénnytelen képződmény nem azonos a magyar állammal, mert ennek a SZERVEZETT MAGÁNHATALOMNAK a létrehozói és klientúrájuk tagjai átvették az irányítást a Magyar

Köztársaság intézményrendszerében, és azt állítva, hogy a Magyar Köztársaság állampolgárai az ország területén újonnan létrehozott, Magyarország nevű állam állampolgáraivá váltak, közhatalmat gyakorolnak a Magyar Köztársaság állampolgárai felett. Ez a hatalomgyakorlás azonban törvénytelen, és csak addig tud fennmaradni, amíg az ország lakói nem értesülnek arról, hogy egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM ejtette foglyul őket és a Magyar Köztársaság intézményrendszerét.

Az Alaptörvény érvénytelensége okainak részletes kifejtése a jelen jogi állásfoglalás III. pontjában található, de annak bizonyítása, hogy az országgyűlési képviselők az Alaptörvény megalkotásakor törvénytelenül jártak el, és hogy eljárásukkal egy diktatórikusan működő SZERVEZETT MAGÁNHATALMAT hoztak létre az országban, az alábbi jogszabályi rendelkezések megvizsgálásával is egyértelművé válik:

Az Alaptörvényt az Országgyűlés az Alkotmány 19. § (3) bekezdése és 24. § (3) bekezdése alapján fogadta el, az Alkotmány 19. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján azonban az Országgyűlés kizárólag a Magyar Köztársaság Alkotmányát alkothatta volna meg, csak ezt, és csak ilyen névvel, nem pedig a Magyarország nevű állam Alaptörvényét, ezért az Alaptörvény érvénytelen. Mivel a 19.§ (3) a) és a 24.§ (3) hivatkozás között „és” kapcsolat áll fenn, így a 19.§ (3) a) pontra való hivatkozás érvénytelensége miatt a 24.§ (3) bekezdés tartalma irreleváns a kérdés szempontjából.

Magyarország Alaptörvénye - Záró és vegyes rendelkezések

2. Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.

A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1949. évi XX. törvény)

19.§ (3) E jogkörében az Országgyűlés
a) megalkotja a Magyar Köztársaság Alkotmányát

A fenti állásponttal megegyező véleményének adott hangot Bragyova András volt alkotmánybíró is az alábbi elérhetőségen található, vele készült interjú során. Bragyova András volt alkotmánybírónak az Alaptörvény érvénytelenségéről, valamint arról szóló nyilatkozata, hogy az Alkotmánybíróság ezt a kérdést –indítvány hiányában – nem vizsgálta, az alábbi elérhetőségen közzétett felvételen, 14:34-től látható:

<https://www.youtube.com/watch?v=wQETnI3ZLI0>

Bragyova andrás volt alkotmánybíró mellett ugyanerre az érvénytelenségi okra hívta fel a figyelmet Szentpéteri Nagy Richárd politológus is, aki a Népszabadság internetes oldalán, az újság 2015. 08. 17. számában, „A mi alkotmányaink” címmel megjelent cikkében közreadta az arra vonatkozó állásfoglalását, miszerint az Országgyűlés a Magyar Köztársaság Alkotmányának 19.§ (3) bekezdése alapján csak alkotmánymódosító hatalommal rendelkezett, és nem alkothatta volna meg a Magyarország nevű állam Alaptörvényét:

„...az új alaptörvény által hivatkozott előző alkotmányból való passzus az Országgyűlést nem Magyarország alaptörvényének, hanem a Magyar Köztársaság alkotmányának megalkotására hatalmazta fel (vagyis valójában alkotmánymódosító hatalommal ruházta fel).

Ennek ellenére az alaptörvény érvényességének problémája a hazai alkotmányjogászok számára az elmúlt években nem számított fontos kérdésnek. Még ma is túlnyomórészt az tekinthető az általános felfogásnak, hogy az alaptörvény legitimitásával vannak problémák, de az érvényessége vitathatatlan.

Ez az álláspont azonban nehezen tartható. Mint láttuk, a magyar Országgyűlés ... az alapján, amire az előző alkotmányból felhatalmazást kapott, nem alkothatta volna meg azt, amit megalkotott.”

(A teljes cikk itt érhető el: <http://nol.hu/velemeney/a-mi-alkotmanyaink-1557675>)

Az országgyűlési képviselők törvénytelen eljárása továbbá azért is egyszerűen bizonyítható, hogy míg a Magyar Köztársaság Alkotmányában még az szerepel, hogy „A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé”, addig az Alaptörvényből ez a mondat már hiányzik. Országgyűlési képviselők azonban jogszerűen nem foszthatnak meg egy népet a hatalmától, az önrendelkezési jogától, ha pedig ezt mégis megkísérik, akkor eljárásukkal egy törvénytelen magánhatalom diktatúráját hozzák létre.

A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1949. évi XX. törvény)

2. § (2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé...

II. Az Alaptörvény érvénytelenségének további jogkövetkezményei (a teljesség igénye nélkül):

- nincsenek országgyűlési képviselők, nincs Kormány, nincsenek közjogi méltóságok, minden kinevezés érvénytelen, nincsenek önkormányzatok sem,
- minden, 2011. december 31. után elfogadott jogszabály és jogszabály-módosítás érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. utáni, állami nyilvántartásba vételhez kötött jogi aktus érvénytelen (pl. cégalapítások, társadalmi szervezetek létrehozása)
- minden, 2011. december 31. utáni, a Magyarország nevű állam vagy valamely szerve által kötött jogügylet érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. utáni, olyan jogügylet is teljesen vagy részben érvénytelen, amelyek ezek alapján a jogszabályok alapján születtek: házasságkötések, válások, államilag elismert iskolai végzettségek megszerzése, végrehajtások, szerződések, tulajdonszerzések, stb.,
- minden, 2011. december 31. utáni, a Magyarország nevű állam valamely szerve részére teljesített befizetés alaptalanul történt, illetve az állam valamely szerve által teljesített kifizetés is jogszerűtlen volt,

- minden, 2011. december 31. után meghozott bírósági ítélet, hatósági határozat érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. után megkötött nemzetközi szerződés érvénytelen,
- ez az állam nem tagja az ENSZ-nek, az Európai Uniónak, a NATO-nak, illetve semmilyen nemzetközi szervezetnek.

Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény érvénytelen, így az 1989. évi ideiglenes alkotmány, azaz a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény továbbra is érvényes és hatályos, és a Magyar Köztársaság nevű magyar állam nem szűnt meg, csupán nincs működő intézményrendszere, mert a fölött a SZERVEZETT MAGÁNHATALOM működtetői diszponálnak. A nemlétező új állam állampolgárai nem hontalanok, hanem a Magyar Köztársaság állampolgárai. A Magyar Köztársaság jogrendje, annak 2011. december 31-i állapotában az érvényes jogrend. Azoknak a nemzetközi szervezeteknek pedig, amelyekhez a Magyar Köztársaság nevű állam 2012. január 1. előtt csatlakozott, továbbra is a Magyar Köztársaság nevű állam a tagja, és nem a Magyarország nevű ál-állam.

Az Alaptörvényt elfogadó országgyűlési képviselők ennek a törvénytelen, diktatórikus rendszernek a kiépítése érdekében megakadályozták azt, hogy a magyar nép gyakorolja az önrendelkezési jogát, a parlamenti ellenzéki pártok és képviselők pedig ehhez a hallgatásukkal, a választásokon való elindulásukkal, valamint a parlamenti ellenzék szerepének eljátszásával és a rendszerkritikát megfogalmazó mozgalmak ellehetetlenítésével asszisztáltak és asszisztálnak mind a mai napig. A kormánypárti képviselők és a velük kollaboráló ellenzék alkotta magyar „politikai elit” az Alaptörvény és a sarkalatos törvények elfogadásával, illetve ezek érvénytelensége következményeinek elhallgatásával olyan cselekményt követett el, amely arra irányult, hogy az ország alkotmányos rendjét megváltoztassa, és a hatalmat kizárólagosan birtokolja.

A Magyar Köztársaság Alkotmányának 2.§ (3) bekezdése, vagyis az Aranybulla ellenállási záradékának modern változata értelmében azonban minden magyar állampolgár jogosult és egyben köteles is törvényes úton fellépni azoknak a személyeknek a tevékenységével szemben, akik a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására töreksenek. Tehát a SZERVEZETT MAGÁNHATALOMMAL szembeni fellépés nem pusztán egy lehetőség, hanem mindannyiunk alkotmányos kötelessége. Ez a kötelesség különösen vonatkozik a jogi végzettséggel rendelkező honfitársainkra, akiket szaktudásuk folytán erkölcsileg nagyobb felelősség is terhel, és akiktől azok a polgárok, akik felismerték az ország valós közjogi helyzetét, iránymutatást és segítséget várnak ahhoz, hogy első lépésként megtörténhessen az ideiglenes alkotmánynak megfelelő állapot helyreállítása, majd pedig kezdetét vehesse a végleges magyar alkotmány megalkotásának és elfogadásának folyamata.

A fentiekben vázolt ex lex állapotnak a megszüntetéséhez mielőbb hozzá kell kezdeni, mert jelenleg csak azért nincs jogi káosz az országban, mert a széles közvélemény még nem értesült a valós közjogi helyzetről, és egyelőre még csak kevesen nyilvánítják ki azt, hogy ennek a SZERVEZETT MAGÁNHATALOMNAK nincs joghatósága felettük, és hogy nem a Magyarország nevű fiktív jogi entitás, hanem továbbra is a Magyar Köztársaság nevű állam állampolgárai. A magyar közjogi állapotokról szóló információk azonban a polgári jogi aktivistáknak és a közösségi médiának köszönhetően egyre több emberhez és nemzetközi szervezethez jutnak el.

III. Az Alaptörvény érvénytelenségének okai

1. A legitimitás hiánya

Legitimitás: a hatalomgyakorlásra szóló törvényes felhatalmazás.

1.1. Az Alaptörvény elfogadása és tartalma a nemzetközi jogba ütközik, mert sérti a népszuverenitás elvét

A szuverén szó jelentése: jogilag és cselekvőképességében nem korlátozott, független, korlátlan hatalmú. A népszuverenitás (néphatalom, népfenség) az adott területen élő, az államot létrehozó/alkotó valamennyi ember emberi jogának összességéből jön létre. Egy nép önrendelkezéshez való joga az egyéni szabadság közösségi formája. Az ENSZ Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya legelső rendelkezése tartalmazza a népszuverenitás elvét. Az országgyűlési képviselők megsértették a magyar nép önrendelkezéshez való jogát, amikor az alkotmányozásra szóló felhatalmazás hiányában (a 2010-es országgyűlési választások szavazóívén csak az szerepelt kérdésként, hogy melyik politikai erő kormányozzon), széles körű előzetes társadalmi egyeztetés és népszavazás nélkül úgy határoztak, hogy felszámolják a Magyar Köztársaság nevű államot, és az Alaptörvénnyel, valamint az Alaptörvényhez kapcsolódó sarkalatos törvényekkel létrehoznak egy új politikai berendezkedést. Alkotmányozni azonban a nemzetközi jog értelmében csak a szuverénnek van joga, a szuverén pedig e tekintetben maga a nép.

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya

I. RÉSZ, 1. cikk:

- 1. Minden népnek joga van az önrendelkezésre. E jog értelmében a népek szabadon határozzák meg politikai rendszerüket és szabadon biztosítják gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésüket.*

A népszuverenitás elvét a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény alábbi rendelkezése tartalmazza:

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1989.10.23. óta hatályos szöveg)

I. fejezet, Általános rendelkezések

- 2. § (2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.*

A népszuverenitás elsősorban a nép - államalapításra is kiterjedő - alkotmányozó hatalmában testesül meg, hiszen az alkotmányozó hatalom a legfőbb hatalom, a „hatalmak hatalma”, originális és korlátlan hatalom. Nem alkotmányjogilag konstituált, mert megelőzi az alkotmányt, hanem konstituáló hatalom, mivel magát az alkotmányt hozza létre. Az alkotmány által létrehozott, konstituált hatalmak ezzel szemben a hatalommegosztás elve miatt nem korlátlanok, a képviselők, a Kormány, a bírák joga a hatalomgyakorlásra mind a szuverén által konstituált, származékos jog. (Lásd: Chronowski Nóra – Drinóczi Tímea – Zeller Judit: Túl az alkotmányon. In: Közjogi Szemle, 2010/4. 1-12. o.)¹ E hatalmi ágaknak a létrehozott államhatalom egy részének a gyakorlása a feladatuk, és e

származékos jogok csak az adott alkotmány keretein belül érvényesülhetnek. A konstituáló hatalom gyakorlásával a nép határozhatja meg, hogy milyen állam- és kormányformát kíván létrehozni (monarchiát, köztársaságot vagy valami teljesen új formációt, prezidenciális, félprezidenciális vagy kollegiális kormányformát, parlamentarizmust, alkotmányos monarchiát, szocialista kormányzati rendszert vagy valami eddig nem létező, teljesen új rendszert), valamint azt is, hogy hogyan kívánja gyakorolni a hatalmat (milyen arányú legyen a képviseleti és a közvetlen hatalomgyakorlás, kötött mandátumúak, elszámoltathatóak és visszahívhatóak legyenek-e a képviselők stb).

1.2. A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény ideiglenes alkotmányi mivoltának oka, és az ideiglenes alkotmány érvényessége

A Magyar Népköztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvényben 1989.10.22-ig az állt, hogy a népszuverenitásból eredő összes jogot az Országgyűlés gyakorolja, és nem azt tartalmazta, hogy „minden hatalom a népé”, hanem azt, hogy „minden hatalom a dolgozó népé”. Mivel az 1989-ben üléselő Országgyűlés tisztában volt azzal, hogy – annak ellenére, hogy a népköztársasági alkotmányban még az szerepelt, hogy a népszuverenitásból eredő összes jogot az Országgyűlés gyakorolja – a népszuverenitás elve és a nemzetközi jog alapján nincs alkotmányozó, csak alkotmánymódosító hatalma, ezért 1989-ben egy kétlépcsős alkotmányozási folyamat indulhatott csak el.

1949. évi XX. törvény, A Magyar Népköztársaság Alkotmánya (1989.10.22-ig hatályos szöveg)

19. § (1) A Magyar Népköztársaság legfelsőbb államhatalmi és népképviseleti szerve az Országgyűlés.

(2) Az Országgyűlés gyakorolja a népszuverenitásból eredő összes jogot, biztosítja a társadalom alkotmányos rendjét, meghatározza a kormányzás szervezetét, irányát és feltételeit.

1. lépcső:

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya II. része 2. cikkének megfelelően – miszerint az államok gondoskodnak olyan törvényhozási vagy egyéb intézkedések meghozataláról, amelyek az Egyezségokmányban elismert jogok érvényesüléséhez szükségesek, amennyiben ilyenek még nem volnának hatályban - az 1949. évi XX. törvénybe az 1989-es módosításakor az országgyűlési képviselők belefoglalták azt, hogy „minden hatalom a népé”, valamint azt, hogy a népszuverenitást a nép közvetlenül is gyakorolhatja. Ennek a jogi aktusnak a jelentősége abban állt, hogy az Országgyűlés ezzel átadta a hatalmat a népnek, azaz az Országgyűlés feletti döntés jogát is, a közvetett és a közvetlen hatalomgyakorlás egyenrangú voltának deklarálása pedig arra szolgált, hogy az átmenet idején a hatalmat a nép és az Országgyűlés még közösen gyakorolják. Tekintettel arra, hogy az alkotmányozó hatalom az originális, konstituáló hatalom, amelyet csak a szuverén tud gyakorolni, az akkori Országgyűlés, addig is, amíg sor kerül az új alkotmány széles körű társadalmi egyeztetést követő megalkotására és népszavazással történő elfogadására, a módosított alkotmányt a Magyar Köztársaság ideiglenes alkotmányává nyilvánította. Az ideiglenes alkotmány addig tölti be az alkotmány funkcióját, amíg a nép a népszuverenitás közvetlen gyakorlása útján megalkotja és elfogadja a magyar nép végleges alkotmányát. Az, hogy a később létrehozandó, végleges alkotmány

megalkotása csak széles körű társadalmi egyeztetést követően és csak a nép közvetlen hatalomgyakorlása mellett fogadható el, logikai úton is egyszerűen levezethető, hiszen a „minden hatalom a népé” kijelentés csak akkor igaz, ha a legfőbb hatalom, vagyis az alkotmányozó hatalom gyakorlására a nép közvetlen hatalomgyakorlása útján kerül sor. Ennek megfelelően a népszavazásról és a népi kezdeményezésről szóló 1989. évi XVII. törvény 7. §-a kifejezetten előírta, hogy az új alkotmány elfogadásáról népszavazás útján kell dönten. Az ideiglenes alkotmány 19.§ (3) bekezdésében és 24. § (3) bekezdésében pedig ezért szerepel az, hogy az országgyűlési képviselők felhatalmazása csak a Magyar Köztársaság Alkotmányának megalkotására, valamint „az Alkotmány” (amely kifejezés nagy kezdőbetűvel az ideiglenes alkotmányt, vagyis az 1949. évi XX. törvényt jelöli a normaszövegben) megváltoztatására, azaz módosítására terjed ki, és nem arra, hogy társadalmi egyeztetés, népszavazás és jogszabályi felhatalmazás nélkül megszüntessék a Magyar Köztársaságot, és egy új államot hozzanak létre egy – alkotmánynak még csak nem is nevezett - jogszabállyal.

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya

II. RÉSZ, 2. cikk:

2. *Az Egyezségokmányban részes államok kötelezik magukat arra, hogy alkotmányos eljárásukkal és az Egyezségokmány rendelkezéseivel összhangban gondoskodnak olyan törvényhozási vagy egyéb intézkedések meghozataláról, amelyek az Egyezségokmányban elismert jogok érvényesüléséhez szükségesek, amennyiben ilyenek még nem volnának hatályban.*

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1989.10.23. óta hatályos szöveg)

Preambulum

A többpártrendszer, a parlamenti demokráciát és a szociális piacgazdaságot megvalósító jogállamba való békés politikai átmenet elősegítése érdekében az Országgyűlés - hazánk új Alkotmányának elfogadásáig - Magyarország Alkotmányának szövegét a következők szerint állapítja meg:

I. fejezet, Általános rendelkezések

2. § (2) *A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.*

II. fejezet, Az Országgyűlés

19.§ (3) E jogkörében az Országgyűlés

a) megalkotja a Magyar Köztársaság Alkotmányát

24. § (3) *Az Alkotmány megváltoztatásához, valamint az Alkotmányban meghatározott egyes döntések meghozatalához az országgyűlési képviselők kétharmadának a szavazata szükséges.*

1989. évi XVII. törvény a népszavazásról és a népi kezdeményezésről

7. § Az alkotmány elfogadásáról (megegerősítéséről) népszavazás útján kell dönten. ²

2. lépcső:

A második lépcsőre, vagyis arra, hogy a nép a népszuverenitás közvetlen gyakorlása útján megalkossa és elfogadja az ország végleges alkotmányát, eddig még nem került sor.

A felvilágosodás korában az ún. szerződéselméletekben jutott kifejezésre az az alapelv, hogy egy államhatalom csak az állampolgárok akaratlagos megállapodása, társadalmi szerződése révén tekinthető legitimnek. A korai szerződéselméletek ezt a megállapodást az alávetettek és vezetőik közti, a hatalom korlátait kijelölő szerződésként definiálták, míg a klasszikus szerződéselméletekben az alkotmányok olyan megállapodások, amelyekben a közösség egyenrangú tagjai egymással kötnek szerződést a politikai hatalom gyakorlása tárgyában. Az Alaptörvény elfogadói azonban – az alkotmányozásra és az új állam létrehozására szóló felhatalmazás, az Alaptörvény tartalmát illető széles körű társadalmi egyeztetés, valamint az Alaptörvényt elfogadó népszavazás hiányában – kizárólag egymással kötöttek társadalmi szerződést, ezért a Magyar Köztársaság helyett az Alaptörvénnyel általuk létrehozni szándékolt új, Magyarország nevű állam csak egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM ál-államának minősül.

1.3. Az Alaptörvény alkotmányellenes, mert nem tartalmazza a népszuverenitás elvét, és a közvetlen hatalomgyakorlás lehetőségét is jelentősen korlátozza

A Magyar Köztársaság Alkotmánya tartalmazza a népszuverenitás elvét, és az áll benne, hogy „minden hatalom a népé”, a népszuverenitás gyakorlásának közvetett és közvetlen módja pedig egymással egyenrangú módozatként szerepel benne. Az Alaptörvényben, ezzel szemben ez áll:

Magyarország Alaptörvénye, Alapvetés

B) cikk

(3) A közhatalom forrása a nép.

(4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.

A Magyar Köztársaság Alkotmánya szerint minden hatalom tulajdonosa a nép, az Alaptörvényben ezzel szemben az szerepel, hogy a nép csak a közhatalom forrása, a legfőképpen a nép alkotmányozó hatalmában testet öltő népszuverenitás elve pedig teljesen kimaradt az Alaptörvény szövegéből. A tulajdonos a tulajdonát visszaveheti, míg egy forrás a belőle fakadó dolog felett már nem rendelkezik az irányítás képességével. Az, hogy a „közhatalom forrása a nép”, azt jelenti, hogy az Alaptörvény által jogot szerző megkapja a hatalmat, és azután minden hatalom azé, aki azt gyakorolja. Az Alaptörvény elfogadói emellett korlátozták volna a nép közvetlen hatalomgyakorlását is, amely az Alaptörvény értelmében már csak kivételes esetekben lenne lehetséges. A kivételes esetek az Alaptörvényben nincsenek meghatározva, a fogalmat a hatalom gyakorlóitól lehetne megkülönböztetni tartalommal, és az Alaptörvény, valamint a hozzá kapcsolódó sarkalatos törvények hatályba lépésétől a 2016. október 2-i, a betelepítési kvótáról szóló, jogi értelemben meghatározhatatlan célú népszavazásig, még csak népszavazásra sem volt példa. Az Alaptörvény nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést sem, hogy a nép hogyan veheti vissza a hatalmát, sőt, az Alaptörvény 8.

cikkének (3) bekezdése értelmében még az Alaptörvény módosítására irányuló kérdésről sem lehetne országos népszavazást tartani. Ha az Alaptörvény érvényes lenne, akkor az Alaptörvény elfogadása vagy módosítása kizárólag az Országgyűlés hatáskörébe tartozna, ezáltal az Alaptörvény kizárólagosan a magyar Parlamentet ruházná fel mind az alkotmányozó, mind az alkotmánymódosító hatalommal. (Lásd: Petrétai József: A köztársasági elnök alkotmányozási és törvényhozási eljárással kapcsolatos feladat- és hatáskörei I. In: Kodifikáció. 2015/1. 6.o.³⁾ E megfogalmazás szerint, akárcsak 1989.10.23. előtt, a nép minden hatalma a képviselők korlátlan hatalmát jelentené, és a nép a korlátlan hatalmát csak a képviselőkön keresztül gyakorolhatná. Azokon a képviselőkön keresztül, akik ugyanebben a törvényben magukat utasíthatatlanná, visszahívhatatlanná, elszámoltathatatatlanná, és a mentelmi jog kikötésével büntetethetlenné tették volna. Az Alaptörvény tehát egy képviselői diktatúra érvénytelen alapító okirata.

Az államnál kisebb társadalmi szervezetekre irányadó jogszabályokból vett jogi analógiával élve, az Alaptörvény megalkotása és az országgyűlési képviselők általi megszavazása annak felel meg, mintha egy civil szervezet, például egy egyesület vezető tisztségviselői – noha az alapszabály elfogadása, módosítása és az egyesület megszűnésének elhatározása a legfőbb döntéshozó szerv, a közgyűlés hatáskörébe tartozik – a közgyűlés erre vonatkozó döntése nélkül megszüntették volna az egyesületet, és a tagok helyett egy új létesítő okiratot írtak volna alá, amely ráadásul oly mértékben csorbította volna a tagok jogait, hogy a közgyűlés a továbbiakban semmilyen érdemi döntést nem hozhat. Mivel pedig az állam nem csak társadalmi, hanem egyszersmind a polgárai közös vagyonával gazdálkodó gazdasági szervezet is, célszerű megvizsgálni az analógiát a gazdasági társaságokra irányadó jogszabályok tükrében is. Egy gazdasági társaság, például egy korlátolt felelősségű társaság esetében ez az eljárás azzal lenne egyenértékű, mintha a cég ügyvezetője a tulajdonosok jogait törvénytelenül gyakorolva, megszüntette volna a céget, a cég tagjai helyett aláírt volna egy általa szövegezett, új társasági szerződést, ami által a tulajdonosok nevében és pénzével egymaga egy olyan új társaságot alapított volna, amelyben a cégtulajdonosok még csak nem is módosíthatják a társasági szerződést, nem határozhatják meg a cég üzletpolitikáját, az ügyvezetőt nem utasíthatják semmire, valamint nem is ellenőrizhetik, nem mondhatnak fel neki, és ha a tulajdonosok elégedetlenek lennének az ügyvezető tevékenységével, legfeljebb négyévente egy új ügyvezetőt választhatnak, akit szintén nem utasíthatnak semmire, és akit ugyanúgy nem ellenőrizhetnek és nem meneszthetnek.

Az Alaptörvény értelmében a képviselői hatalom korlátlan és önálló hatalom, ebből azonban logikusan az következik, hogy a képviselőkön keresztül senki semmilyen hatalmat nem tud gyakorolni. Az Alaptörvényben az az állítás, miszerint „a nép a hatalmát választott képviselői útján gyakorolja”, egyszerűen nem igaz. Az Alaptörvény rendelkezéseinek együttes értelmezéséből az következik, hogy a képviselők korlátlan és önálló hatalmat gyakorolhatnak, ha a nép megválasztja őket. Ha az Alaptörvény ezen rendelkezései nem lennének abszurdak és törvénytörőek, akkor a nép az Alaptörvény értelmében örökre meg lenne fosztva az önrendelkezés lehetőségétől. Ahogyan azonban egy magánszemélyt sem lehet érvényesen megfosztani az önrendelkezési jogától, vagyis nem nyilvánítható rabszolgának, ugyanúgy országgyűlési képviselők sem tehetik ezt meg a csoportos önrendelkezés jogával bíró közösséggel. És ahogyan egy magánszemély sem mondhat le érvényesen az önrendelkezési jogáról, vagyis nem adhatja el magát rabszolgának, ugyanúgy még közakarattal sem lehet érvényesen olyan alkotmányt létrehozni, amelyben a nép lemond az önrendelkezési jogáról. Az önrendelkezés ugyanis nem vonatkozhat olyan rendelkezésre, amellyel a nyilatkozó lemond az önrendelkezési jogáról, lévén ez önellentmondás lenne. Azóta, hogy az ENSZ Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya deklarálta a népszuverenitás elvét, nem lehet érvényes

az az alkotmány, amelyben nem az szerepel, hogy „minden hatalom a népé”, és amelyben az alkotmányozás tekintetében nem a közvetlen hatalomgyakorlás a követendő eljárás mód. Az ideiglenes alkotmány megfelelt a fenti kritériumoknak, az Alaptörvény nem.

1989-ben az Országgyűlés minden hatalmat átadott a népnek, amivel a korlátlan hatalom visszakerült jogos tulajdonosához. Ezek után az országgyűlési képviselők nem csorbíthatják a nép hatalmát, nem szabhatnak feltételeket arra, hogy a korlátlan hatalom tulajdonosa hogyan gyakorolja a hatalmat. Éppen ellenkezőleg, a nép az, amelynek a saját alkotmánya létrehozását követően törvényt kell alkotnia a képviselőkről is, amelyben szabályozza azok mandátumát az utasíthatóság, a visszahívhatóság, az elszámoltathatóság és a mentelmi jog tekintetében.

Az Alaptörvény megalkotásával az Országgyűlés - a nemzetközi joggal és az Alkotmánnyal ellentétesen – kísérletet tett arra, hogy megfossza a magyar népet az alkotmányozó hatalmától, vagyis az önrendelkezési jogától. A nép hatalmát pusztán csak a képviseleti szervek hatalmának forrásává degradálva, a képviselők törvénytelenül magukhoz ragadták az alkotmányozó hatalmat az országban, és a kétharmados többséggel elfogadott, a közéletet szinte teljesen lefedő törvények sokaságával egy, a kizárólagos hatalombirtoklásukat célzó, érvénytelen új jogi struktúrát alkottak. (Lásd: Eltemetett demokrácia. Interjú Vörös Imre volt alkotmánybíróval. In: Vasárnapi Hírek. ⁴⁾

Magyarország Alaptörvénye, Az Állam,

Az Országgyűlés

1. cikk

(1) MAGYARORSZÁG legfőbb népképviseleti szerve az Országgyűlés.

(2) Az Országgyűlés

a) megalkotja és módosítja Magyarország Alaptörvényét;

Országos népszavazás

8. cikk

(3) Nem lehet országos népszavazást tartani

a) az Alaptörvény módosítására irányuló kérdésről;

2. A legalitás hiánya

Legalitás: a tételes jogszabályoknak való megfelelés.

Az Alaptörvény a jelen állásfoglalás elején már idézett, A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1949. évi XX. törvény) 19.§ (3) bekezdésének való meg nem felelés mellett az alábbi okokból is illegális.

2.1. Az Alaptörvény megalkotásakor megsértették a jogalkotási rendet

Közjogi érvénytelenség: nem jön létre érvényesen az a jogszabály, amelyet nem a megalkotására felhatalmazott közhatalmi szerv, vagy a megalkotására felhatalmazott nem a számára megadott eljárási rendben alkot meg.

2.1.1. Az Alaptörvényt nem a megalkotására felhatalmazott közhatalmi szerv alkotta meg

A magyar állam tételes jogába 1989-től jogszerűen bekerült a népszuverenitás elve, a nép alkotmányozási joga. Az 1996-97-es alkotmányozási kísérlet folyamán a Magyar Köztársaság alkotmányának szabályozási elveiről szóló 119/96. OGY-határozat tanúsága szerint az alkotmányozás alanya az Országgyűlés és a Magyar Köztársaság állampolgárainak közössége, tehát a 119/96. OGY-határozat értelmében az új alkotmány megalkotásához és elfogadásához széles körű társadalmi egyeztetés és népszavazás kellett volna. Az Alaptörvény megalkotását megelőzően, 2010-ben az Országgyűlés elé terjesztett, a Magyarország Alkotmányának szabályozási elveit tartalmazó, H/2057. számú határozati javaslatban azonban ezzel szemben már egyenesen az szerepelt, hogy „az alkotmányozó hatalom az Országgyűlés” (Lásd: H/2057 OGY-határozati javaslat (2010): Magyarország Alkotmányának szabályozási elvei.⁵), az alkotmányozásra pedig a társadalom kizárásával, népszavazás nélkül került sor. Ez az eljárás azonban a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya, valamint a Magyar Köztársaság Alkotmánya értelmében törvénytelen volt, ez az eljárás azokat a későfeudális jogalkotási aktusokat idézi, amikor az alkotmányok még csak nem is az uralkodó és a nép - mint két egyenrangú fél - egyezségéből keletkeztek, hanem az uralkodók „alkotmányt adtak” a népnek. A hatalom által a népre ráerőszakolt alkotmányok ékes példája az 1814-ben XVIII. Lajos által kiadott francia alkotmánylevél, vagy az 1849. március 4-én I. Ferenc József által császári pátéssal kiadott olasz, ún. oktrojált alkotmány. A diktatórikus rendszerek (fasizmus, kommunizmus) alkotmányai ugyanilyen „felülről jövő”, oktrojált alkotmányok voltak. Az az állítás, hogy az Országgyűlés az alkotmányozó hatalom, a nemzetközi jogból és a tételes magyar jogból sehogyan sem vezethető le. Ahogyan az már a korábban kifejtettekben is szerepel, épp ellenkezőleg, mind a nemzetközi jogból, mind az Alkotmányból, mind a logika szabályaiból az következik, hogy az alkotmányozó hatalom a népé. Az Alaptörvény elfogadása egy nagyon durva alkotmánysértés, kizárólagos hatalomra törekvés megnyilvánulása volt az országgyűlési képviselők részéről, melynek célja az volt, hogy megfosszák a népet a nemzetközi jogban és az ideiglenes alkotmányban biztosított önrendelkezési jogától.

119/1996. (XII. 21.) OGY határozat a Magyar Köztársaság alkotmányának szabályozási elveiről

Az Alkotmány Preambuluma

Az új alkotmány tartalmazzon preambulomot, amely tömören és kifejezően utaljon az alkotmányozás alanyára: az Országgyűlésre és a Magyar Köztársaság állampolgárainak közösségére; ... és a népszuverenitás tiszteletben tartására.

H/2057 OGY-határozati javaslat (2010): Magyarország Alkotmányának szabályozási elvei

A szabályozás elveivel kapcsolatos általános megfontolások

a) Az alkotmányozó hatalom az Országgyűlés.

2.1.2. Eljárási hibák az Alaptörvény megalkotásakor

2.1.2.1. Az új alkotmány előkészítésének részletes szabályairól szóló országgyűlési határozat elfogadásához az Alkotmány értelmében az országgyűlési képviselők négyötödének szavazata lett volna szükséges, ezt a rendelkezést azonban az országgyűlési képviselők kétharmada 2010.07.05-i hatállyal törölte az Alkotmányból. Egy négyötödös többséggel elfogadott és ilyen többséget igénylő szabály kétharmados többséggel történő hatályon kívül helyezése önmagában is alkotmányos alapelveket sért. (Lásd: Fundamentum, 2011/1. 62. o.)⁶

A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (2010.07.04-ig hatályos szöveg)

24. § (5) Az új alkotmány előkészítésének részletes szabályairól szóló országgyűlési határozat elfogadásához az országgyűlési képviselők négyötödének szavazata szükséges.

2.1.2.2. Az Alaptörvényt minden előzetes egyeztetés nélkül, egyéni képviselői indítvány formájában, hatástanulmányok nélkül nyújtották be az Országgyűlés részére, amely így a törvényalkotás menetrendjét figyelmen kívül hagyva, a törvények formai követelményeit felrúgva, a bevezetéséhez szükséges elégséges időt nem biztosítva fogadta azt el. Az Alkotmánybíróság más törvények kapcsán mutatott rá arra, hogy ezek a megoldások összeegyeztethetetlenek a jogállamiság követelményeivel. Közülük akár csak egy is közjogi érvénytelenséget eredményezhet. (Lásd: Szüdi János: A nép szava c. írását.)⁷

2.1.2.3. Az Országgyűlés a módosítások lezárása után, olyankor hajtott végre alapvető módosítást az Alaptörvény tartalmában, amikor erre már nem volt törvényes lehetőség. Az egyházügyi törvényt ugyanilyen hibák miatt semmisítette meg az Alkotmánybíróság. Az Alaptörvény elfogadását követően Sólyom László és Kolláth György az alábbiak szerint nyilatkoztak:

„Az alaptörvény elfogadása során a parlament eljárási szabálytalanságokat követett el – véli Sólyom László volt köztársasági elnök. Kolláth György ügyvéd szerint ez felveti az új alkotmány közjogi érvénytelenségét. Az egyházügyi törvényt ugyanis ilyen hibák miatt semmisítette meg az Alkotmánybíróság.

„Az elfogadás napján, április 18-án, csak egy képviselő, egy frakcióvezető tizenöt módosító indítványt nyomott be, amikor már nem tehetett volna meg, magyarul semmibe vették a törvényalkotás rendjét, azokat a szabályokat, amik az Országgyűlésre vonatkoznak” – fogalmazott Kolláth György. Szerinte ezért alkotmánysértő az alaptörvény elfogadási módja. Úgy kell tekinteni rá, mintha nem létezne, és érdemi vizsgálat nélkül kell semmisnek tekinteni.

„Szörnyű is ez a helyzet, mert ez azt jelenti – rossz humorral –, hogy Magyarországon januárban életbe lépett valami, ami halva született: Szörnyű” – mondta.

Kolláth György szerint ezt minél előbb korigálni kell, ugyanis ha valami közjogilag érvénytelen, akkor az nem létezik, így a rá épülő törvények sem és ennek következtében összedől a jogállami rendszer.

(Lásd: Sólyom László és Kolláth György nyilatkozatai. „Kolláth György: az alaptörvény nem létezik” címmel, az atv 2012.01.22-i online hírei között megjelent írás.)⁸

Tekintettel azonban arra, hogy az Alaptörvényt elfogadó országgyűlési képviselők mandátuma 2014-ben lejárt, jelenleg pedig nincs törvényes Országgyűlés, ezért a SZERVEZETT MAGÁNHATALOM már nem tudja korrigálni ezt a hibát.

2.2. Törvénysértő a szabályozás tárgya, és ha az Alaptörvény érvényes lett volna, akkor a szabályozásbeli hibák következtében egyszerre több alkotmány lett volna és lenne jelenleg is érvényben, illetőleg hatályban

Az Országgyűlés, noha a Magyarország Alaptörvénye című jogszabály megalkotására vonatkozó felhatalmazását a Magyar Köztársaság Alkotmányának 19.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezésből eredeztette, az alapján kizárólag a Magyar Köztársaság nevű állam Alkotmányát alkothatta volna meg, nem pedig a Magyarország nevű új magyar állam Alaptörvényét, tehát mivel erre a jogi aktusra az Országgyűlés semmilyen jogszabályi felhatalmazással nem rendelkezett, így törvénysértő volt a szabályozás tárgya.

Mindezekon felül az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című részében szereplő szöveg szerint Magyarország érvényes alkotmánya a történeti alkotmány is, és – tekintettel arra, hogy a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvényt az Országgyűlés csak az Alaptörvény negyedik módosításakor, 2013. április 1-jén helyezte hatályon kívül(!), ezért, ha az Alaptörvény érvényes lenne, akkor 2012. január 1. és 2013. március 31. között az Alaptörvény értelmében az országnak egyszerre három alkotmánya is lett volna, jelenleg pedig kettő, az Alaptörvény és a „történeti alkotmány”. Az egyszerre érvényben, illetve hatályban lévő több alkotmány mint jogi képtelenség mellett megemlítendő, hogy a szöveg nem tartalmaz arra vonatkozó felsorolást sem, hogy pontosan mely törvények és jogszabályi rendelkezések alkotják a történeti alkotmányt. Taxatív felsorolás hiányában a történeti alkotmány egy meghatározhatatlan fogalom, biztosan beleértendő az Aranybulla, Werbőczy Tripartituma, az 1848. évi törvénycikkek vagy ezek egyes részei, de beletartozhat a kiegyezésről szóló 1867. évi XII. törvénycikk is, illetve a felsorolást ki-kéi tetszése szerint bővítheti. Ha pedig a Nemzeti Hitvallás nem ismeri el „történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését”, és ha az alaptörvény Alapvetés című része R) cikkének (3) bekezdése értelmében „az Alaptörvény rendelkezéseit történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni”, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy bárki hivatkozhat akár egy középkori jogszabályra is a bíróság előtt, ha úgy gondolja, hogy az a történeti alkotmány része.

Az egyszerre érvényben, illetve hatályban lévő több alkotmány jogi képtelensége azonban eltörlődik ahhoz a jogi képtelenséghez képest, amelynek köszönhetően az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című részében a jogalkotó először érvénytelené nyilvánította azt a jogszabályt, vagyis az 1949. évi XX. törvényt, amelyre később, a záró rendelkezésekben az Alaptörvény megalkotására kapott saját felhatalmazását alapította. Az Alaptörvény ugyanis - teljességgel elhallgatva azt a tényt, hogy az 1949. évi XX. törvényt 1989-ben, annak érdekében, hogy az a kommunista diktatúra bukása után, a magyar nép végleges alkotmányának népszavazással történő elfogadásáig betölthesse az ideiglenes alkotmány szerepét, olyan átfogóan módosították, hogy szinte csak a száma maradt ugyanaz -, előbb kommunistának bélyegzi és érvénytelené nyilvánítja azt az alkotmányt, amellyel később a saját létét igazolja. A skizofrén jog- és történelemszemlélet további, érthetetlen megnyilvánulásaként pedig a Nemzeti Hitvallás szövege „hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének, az

állami önrendelkezés visszaálltának” időpontjaként nem 1989. október 23-át, a Magyar Népköztársaságot felváltó új állam, a Magyar Köztársaság kikiáltásának és ezen új állam ideiglenes alkotmánya hatályba lépésének napját jelöli meg, hanem az új alkotmányos rend kezdetét 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselőt megalakulásától számítja, holott egy új állam egy új alkotmány hatályba lépésével jön létre, nem pedig azért, hogy új képviselők ülnek be a parlamentjébe.

A szurreálisan kaotikus helyzetet csak fokozza, hogy nem tisztázott az Alaptörvény helye a jogszabályi hierarchiában sem. Az Alaptörvényt, noha az Alaptörvény szövegében sehol sem szerepel, hogy az egy alkotmány lenne, mégis úgy emlegetik még alkotmánybírók is, mint a Magyarország nevű új „állam” alkotmányát. Ebből logikusan adódik a kérdés, hogy akkor miért nem az a címe, hogy alkotmány? Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény öndefiníciója szerint nem alkotmány, ebből az következik, hogy ennek a Magyarországnak nevű „államnak” nincs is egy egységes jogszabályba szerkesztett alkotmánya. És ha ez a helyzet, akkor viszont azt a testületet, amely a jogszabályoknak az Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, miért hívják Alkotmánybíróságnak, és miért nem nevezik Alaptörvény-bíróságnak? Vagy lehet, hogy a tisztázatlan összetevőkből álló, ún. történeti alkotmány lenne ennek az „államnak” az alkotmánya, csak éppen erről nem tud szinte senki? Egy ilyen elképesztően zavaros, a legegyszerűbb logikai és jogalkotási szabályoknak sem megfelelő, tragikomikus alkotás nemhogy egy harmadéves joghallgatónak, de még egy általános iskolai tanulónak is szégyenére válna.

Egy alkotmány és egy alaptörvény között az a különbség, hogy míg egy alkotmány egy államba szerveződő embercsoport, egy társadalom közös alapértékeit, működésének alapelveit deklarálja, addig egy alaptörvény az államnak az ezeknek az alapértékeknek és alapelveknek megfelelő működéséhez szükséges szervezetrendszerét és ennek legfőbb működési szabályait határozza meg. A Magyar Köztársaság Alkotmánya esetében egyértelmű ennek a jogszabálynak a jogszabályi hierarchiában betöltött helyzete, mert a Magyar Köztársaság Alkotmányának 77. § (1) bekezdése kimondja, hogy az Alkotmány egyben a Magyar Köztársaság alaptörvénye is.

A fenti okok miatt az országgyűlési képviselők által megalkotott, a Magyarország Alaptörvénye nevű jogszabály új alkotmányként érvénytelen, új alaptörvénynek pedig alkotmányellenes, mert az érvénytelenség miatt az ideiglenes alkotmány hatályban maradt, az ideiglenes alkotmány pedig egyben a Magyar Köztársaság alaptörvénye is. Ahogyan jogi képtelenség az, hogy egy államnak egyszerre két vagy több alkotmánya legyen, ugyanolyan jogi képtelenség az is, hogy egy államban egyszerre két alaptörvény legyen hatályban. Az Alkotmánybíróságnak azonban – valamilyen oknál fogva – még az sem tűnt fel, hogy az Országgyűlés a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvényt csak majd’ másfél évvel az Alaptörvény hatályba lépése után, az Alaptörvény negyedik módosításakor, 2013. április 1-jén helyezte hatályon kívül(!). Az Alkotmánybíróságnak azonnal, hivatalból meg kellett volna semmisítenie az Alaptörvényt. Az Alkotmánybíróság mulasztása az Alaptörvény hatályba lépésével, a Magyarország nevű képződmény létrejöttével alkotmányos válságot eredményezett.

Magyarország Alaptörvénye, Nemzeti Hitvallás

„Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését.”

„Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.”

„Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselői megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.”

Magyarország Alaptörvénye

ALAPVETÉS

R) cikk

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya

Záró rendelkezések

77. § (1) Az Alkotmány a Magyar Köztársaság alaptörvénye.

2.3. A szerződés alanyainak, illetőleg a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiánya miatt az Alaptörvény mint szerződés sem jött létre

Az alkotmányok olyan megállapodások, amelyekben a közösségek tagjai a politikai hatalom gyakorlásának tárgyában kötött társadalmi szerződésüket rögzítik. Ennek megfelelően az Alaptörvény megalkotói a „Nemzeti Hitvallás” című preambulumban az Alaptörvényt szövetségként definiálták: *„Alaptörvényünk jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között.”* Szövetség, társadalmi szerződés létrejöttéhez szerződéskötés szükséges. A szerződés létrejöttéhez a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésére van szükség. Holt és még meg sem született személyekkel szerződést kötni azonban fizikailag lehetetlen, a népszavazás elmaradása miatt pedig – az Alaptörvényt elfogadó 262 országgyűlési képviselő kivételével - ennek a szerződésnek a megkötésével kapcsolatban a jelen magyarjai sem fejezték ki az akaratukat. Továbbá, mivel az Alaptörvény nem definiálja, hogy kik „a magyar nemzet tagjai”, az sem állapítható meg, hogy kik lennének a szerződés lehetséges alanyai: az országban élő, magukat nem magyarnak valló nemzetiségek tagjai beletartoznak-e ebbe a körbe, illetve a határon túli, magyar állampolgársággal azonban nem rendelkező magyarok is részesei-e ennek a szerződésnek? A fentiek értelmében megállapítható, hogy ez a szerződés a szerződés alanyainak meghatározatlansága, illetőleg a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiánya miatt egy színlelt szerződés, amely semmis. A semmisséghez kapcsolódó jogkövetkezmény: az érvénytelenség. A semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség. Érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.

Magyarország Alaptörvénye, Nemzeti Hitvallás

MI, A MAGYAR NEMZET TAGJAI, az új évezred kezdetén, felelősséggel minden magyarért, kinyilvánítjuk az alábbiakat:...

Alaptörvényünk jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.

1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről

205. § (1) *A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.*

207. § (6) *A színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.*

234. § (1) *A semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség.*

237. § (1) *Érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.*

ÖSSZEGRÉS

Egy illegális és illegitim alkotmányozási aktus nem eredményezhet sem jogfolytonosságot, sem jogutód államot, következésképp az országgyűlési képviselők által alkotmányellenesen létrehozni szándékolt új állam egy nemlétező jogi entitás, egy törvénytelen, SZERVEZETT MAGÁNHATALOM. Azt, hogy az Alaptörvényt elfogadó országgyűlési képviselők által teremtett közjogi állapot milyen helyzetnek felel meg, az alábbi idézet érzékelteti:

„Ha a legalitást és a legitimitást kombináljuk, négy lehetőséget kapunk az alkotmányos szakadási pontok leírására: a változás lehet a) legális-legitim, b) legális-illegitim, c) illegális-legitim, vagy d) illegális-illegitim (a legalitást a szakadás pillanatára értjük, vagyis az a korábbi rend szerinti legalitást jelenti). Hogy a fogalompáros által kialakítható négy negyed között milyen különbségek vannak, könnyen belátható, ha egy-egy empirikus példát adunk rájuk, a fentiek sorrendjében (és köznyelvi szóhasználatlaltal): a) kiegyezéssel hatalomváltás, b) államcsíny, c) forradalom és d) idegen megszállás.”⁹

Az Alkotmány 2.§ (3) bekezdése értelmében mindenki jogosult és egyben köteles törvényes úton fellépni a hatalom kizárólagos birtoklására irányuló törekvésekkel szemben. Amint arra Vörös Imre, az Alaptörvény minden illegális és illegitim aspektusát az írásaiban egyébként fel sem táró, volt alkotmánybíró is rámutatott az „Államcsínytevők?” címmel megjelent esszéjében, a törvényes úton való fellépés mint megszorító feltétel azonban csak arra az esetre vonatkozik, amikor valaki még csak törekszik a hatalom kizárólagos birtoklására: „Ha már nem törekvésről, hanem befejezett tényről van szó – vagyis a hatalmat már kizárólagosan birtokolják - a „törvényes” kitétel értelmezhetetlenné válik, mert ennek a feltételnek a megkövetelése ellehetetlenítené magát a „fellépést”. Ha a kizárólagos hatalombirtoklást intézményesítő és működését garantáló törvényeket be kellene tartani, akkor nem lehetne ellene fellépni..” Tekintettel arra, hogy sem a FIDESZ-KDNP pártszövetség klientúrájához tartozó alkotmánybírákkal feltöltött Alkotmánybíróság, sem az ellenzéki pártok nem tettek semmit az államcsíny és a kizárólagos hatalomgyakorlás megakadályozása érdekében, hanem asszisztáltak annak véghezviteléhez, ezért az ország polgárainak kell fellépniük az alkotmányosság helyreállítása és a SZERVEZETT MAGÁNHATALOM

törvénytelen hatalombirtoklásának megszüntetése érdekében. Az Alkotmány az államcsíny és a kizárólagos hatalomgyakorlás bekövetkezte esetére felmenti az ehhez, illetve az ennek fenntartásához vezető törvények betartása alól az ország polgárait. Sőt, mivel még az Alaptörvény értelmében is kötelező fellépni a kizárólagos hatalombirtoklás ellen, a kizárólagos hatalombirtoklás ellen fellépő polgárok akkor is jogszerűen járnának el, ha az Alaptörvény érvényes lenne.

Azokat a személyeket tehát, akik az alkotmányosság helyreállítása és a törvénytelen hatalombirtoklás megszüntetése érdekében lépnek fel, nem érheti semmilyen joghátrány. Azok a személyek azonban, akik valamely, ebben az ál-államban folyó eljárásban – anélkül, hogy meg tudnák cáfolni a jelen jogi állásfoglalásban szereplő állításokat –nem veszik figyelembe az alkotmányos ellenállást tanúsító polgárok arra vonatkozó tájékoztatását, hogy az eljárást lefolytatni szándékozó személynek nincs eljárási jogosultsága, mert csak egy SZERVEZETT MAGÁNHATALOM tagja, és nem tejesítik az eljárás felfüggesztésére vonatkozó felhívást, hanem úgy próbálnak meg kibújni az Alaptörvény érvénytelenségéről való önálló állásfoglalás felelőssége alól, hogy ennek a nemlétező államnak valamely más nemlétező szervéhez vagy más áll-tisztségviselőjéhez továbbítják az alkotmányos ellenállást tanúsító polgárok felhívását döntés végett, vagy továbbra is alkalmazzák a SZERVEZETT MAGÁNHATALOM érvénytelen jogrendjét, illetve továbbra is eljárnak a magát a magyar államnak kiadó SZERVEZETT MAGÁNHATALOM nevében, azok a magyar társadalommal és az alkotmányos rend helyreállításáért fellépő, az alkotmányos kötelezettségük teljesítése érdekében alkotmányos ellenállást tanúsító polgárokkal szemben elkövetett cselekményeikért büntetőjogi és kártérítési felelősséggel tartoznak.

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya

2.§ (3) Senkinek a tevékenysége sem irányulhat a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására. Az ilyen törekvésekkel szemben törvényes úton mindenki jogosult és egyben köteles fellépni.

Magyarország Alaptörvénye

ALAPVETÉS

C) cikk

(2) Senkinek a tevékenysége nem irányulhat a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetve kizárólagos birtoklására. Az ilyen törekvésekkel szemben törvényes úton mindenki jogosult és köteles fellépni.

Mellékletek és jegyzetek:

1 Chronowski Nóra – Drinóczi Tímea – Zeller Judit: Túl az alkotmányon. In: Közjogi Szemle, 2010/4. 1-12. o.

<http://docplayer.hu/695698-Drinoczi-timea-tul-az-alkotmanyon.html>

2 1998.02.26-ig hatályos szöveg. Ennek a rendelkezésnek a hatályon kívül helyezése szintén alkotmányellenes volt.

3 Petréttei József: A köztársasági elnök alkotmányozási és törvényhozási eljárással kapcsolatos feladat- és hatáskörei I. In: Kodifikáció. 2015/1. 6.o.

http://www.matarka.hu/cikk_list.php?fusz=130880

4 Eltemetett demokrácia. Interjú Vörös Imre volt alkotmánybíróval. In: Vasárnapi Hírek.

http://www.vasarnapihitek.hu/fokusz/eltemetett_demokracia_voros_imre_volt_alkotmanybiro_sz_erint_allamcsiny_tortent

Vörös Imre: alkotmányellenes puccsal élnek Orbánék? In: HVG.

http://hvg.hu/itthon/20120307_voros_imre_essze

Vörös Imre: Államcsínytevők? In: HVG.

http://hvg.hu/velemeney/20120308_allmcsinytevak_voros_imre

5 H/2057 OGY-határozati javaslat (2010): Magyarország Alkotmányának szabályozási elvei.

<http://www.parlament.hu/irom39/02057/02057.pdf>

6 Fleck Zoltán, Gadó Gábor, Halmai Gábor, Hegyi Szabolcs, Juhász Gábor, Kis János, Körtvélyesi Zsolt, Majtényi Balázs, Tóth Gábor Attila: Vélemény Magyarország Alaptörvényéről. In: Fundamentum, 2011/1. 61-77. o.

<http://www.fundamentum.hu/sites/default/files/11-1-06.pdf>

7 Szüdi János: <http://drszudi.hu/2012/11/a-nep-szava/>

8 Sólyom László, Kolláth György nyilatkozatai: http://www.atv.hu/belfold/20120121_alkotmany

Kolláth György nyilatkozata: http://www.atv.hu/belfold/20120121_alkotmany

9 Varga Zs. András: Alkotmányunk értékei. A fogalmi keretek. In: Iustum Aequum Salutare. V. 2009/1. 96. o.

<http://ias.jak.ppke.hu/hir/ias/20091sz/10.pdf>